

Трийсет и трета глава

- Излиза, че тоя Бърджанин знае за Ранкодом – казва Миро. - Не си ли спомняш да е говорил преди за това?

- Не – отговаря Драгица. - Пък и повече от петнайсет години са се минали. Никога не съм се интересувала от фантастика.

- А какво харесваш? - пита я Миро.

- Сериозна литература – уклончиво отбягва отговора Драгица.

- А по-точно? - настоява Миро.

- Ти сега ще ме изпитваш ли? - дръпва се Драгица. -

Не ми е до литература.

- ОК – вдига рамене Миро. - Не искам да те дразня.

Просто ей така...

- Я опитай да потърсиш фамилия Планинац или Планинец – предлага Драгица.

Миро търси в Интернет.

- О! Има ги доста по света! - възкликва Миро.

- Тогава търси с малко име, също да бъде нещо планинско – предлага Драгица. - Например Горан.

- Горан Планинац има – казва Миро. - Има Горан Планинец.

- Е? - подканя го Драгица.

- Съблечи се, няма нищо да ти направя – чете Миро от екрана

- Толкова ли си зле? - пита Драгица.

- Не – смее се Миро. - Това го пише на страницата на този тип във Фейсбук.

- Няма да се учудя, ако е той – разсъждава Драгица.

- Имаше навика да пуска такива лафове.
- Извикай в групата човек, с който искаш да правиш секс. Ако имаш смелост – продължава да чете Миро.
- Както и да е! - махва с ръка Драгица. - Само това ли е?
- Да. Нищо повече – сочи екрана Миро.
- Едва ли ще е толкова лесно да го открием в Интернет – казва Драгица. - Но има вероятност той да е усетил, че някой проявява интерес към сайта му.
- Как ще разбере? - чуди се Миро.
- Сигурно следи статистиката си – обяснява Драгица. - Хайде да я проверим.
- Ама как се влиза не знам – колебае се Миро.
- Опитай с потребителско име brdjanin – предлага Драгица. - Паролата вече я знаеш.
- Да, ама не знам как да отида на панела за управление – казва Миро.
- Опитай със слеш си пи (/sp) – дава идея Драгица.
- Браво! - вика Миро. - Ти си направо гениална!
- Ами чета го в главата на Инко Нитс – скромно казва Драгица. - Той беше вече там и аз му прочетох мислите.
- Сякаш винаги си можела да четеш мисли – смее се Миро.
- Дори и да съм можела, не съм знаела, че го правя – обяснява Драгица. - Много пъти усещах гадни мисли у хората, но си мислех, че си въобразявам, че съм много мнителна или подозрителна. След това усещането ми се оказваше правилно, но и тогава не се досещах. Отначало си мислех, че е просто случайност, после, че съм голям психолог, и накрая, че имам дарба да познавам хората по-добре, отколкото умеят повечето хора. Но никога не ми е минавало през ума, че имам телепатични способности.

- Влязох в панела му за управление. - казва Миро. - А-а! Ето. Статистика на сайта. Я да видя. Бре! Наистина днес има голям скок. Виж диаграмата.

- Значи вече се е усетил – констатира Драгица. - Сигурно не дреме. Само че не знам как ще се опита да се свърже с нас.

- Да се опита да се свърже с нас ли? - чуди се Миро.
- Че той няма ли да се крие в дън земя?

- Той се крие, но ние сме в дън земя – казва с горчивина Драгица. - Ако се свърже с нас, сигурно ще се мине.

- Защо? - пита Миро.

- Защото ние сме примамка – обяснява Драгица. - Знаеш ли с какъв интерес Винко Станс следи как протича търсенето? Инко Нитс отдавна знае за Бърджанин. Като братя близнаци са. Когато видях Инко Нитс в офиса ти в Загреб, помислих, че е Бърджанин. И все още не мога да разбера защо толкова си приличат.

- Ами питай Инко Нитс – предлага Миро. - Или Винко Станс. Те знаят повече от нас. Само че не мога да разбера защо искат ние да им го търсим.

- Има някои неща, които не можем да разберем – казва Драгица. - Просто не ни дават да разберем.

- ОК! - потрива ръце Миро. - Хайде да си поиграем!

Миро разглежда панела за управление на сайта на Бърджанин. После се обръща към Драгица и казва:

- Виж в мейл мениджъра. Има много имейли.

Единият е dragica.

- Ами да влезем в него – предлага Драгица.

- Не знам как – вдига рамене Миро.

- Напиши горе в адреса webmail пред сайта, вместо www и изтрий отзад /ср – разпорежда се Драгица.

Миро изпълнява тези указания и на екрана се

появява каре за влизане в електронната поща.

- Напиши името ми в първото поле, а паролата е skinise (съблечи се) – диктува Драгица.

- Откъде се сети? - пита Миро. - Пак ли от Инко Нитс?

- Не – клати глава Драгица. - Ти я каза преди малко.

- Ами нали не беше сигурна, че е той – чуди се

Миро.

- Не съм – казва Драгица. - Просто опитай.

Миро въвежда името и паролата и потупва екрана.

След секунди сайта на имейла се отваря. Вътре има едно единствено ново съобщение.

- Дай да видим какво пише – Драгица подканя

Миро.

Миро потупва два пъти заглавието на съобщението, което е „za dragicu od brđanina“.

В имейла пише:

„Много се забави!“